

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. III. (I.)

DUBEN 1951.

Číslo 4.

OBSAH: Tvoříme dějiny — PhDr. F. Uhlíř.
 Cyrilometodějská Liga — P. Jar. Popelka S.J.
 Křesťan v exilovém prostředí — ThDr. A. Heidler.
 Dva roky Cyrilometodějské Ligy — Pavel.
 Z Křesťanské Akademie.

PASTÝŘ, JENŽ ZŮSTÁVÁ

V sobotu, desátého března, oznámil pražský rozhlas: „Jelikož pražskému arcibiskupovi dr. Josefu Beranovi byla pro jeho zamítavé stanovisko k církevním zákonům nálezem příslušných trestních orgánů podle paragrafu 101 a 23 správního trestního zákona uložena pokuta a byl mu určen pobyt mimo pražskou diecési, byl úřad pražského ordináře uprázdněn. „Patnáctého března komentovaly „Lidové noviny“ toto opatření takto: „S osobou odcházejícího pražského arcibiskupa ThDr. Josefa Berana odchází představitel těch sil a snah, které usilovaly o to, aby vyvoláváním náboženského neklidu byl vnášen zmatek do myslí našeho věřícího lidu; z toho pak měly těžit živly nepřátelské našemu státu a stojící ve službách amerických imperialistů a osovatelů nové světové války... Není divu, že naši věřící a kněží byli rmostí, s jakou bylo zakročeno proti Dr. Beranovi po všem, co je o něm známo...“

Ti, kdo sledují vyhlazovací boj komunistického režimu v Československu proti Církvi věděli, že jedinou překážkou, jež zůstala mezi komunisty a naprostým ovládnutím Církve, byla osoba pražského arcibiskupa. Jejich cílem od počátku bylo, nahradit duchovní jednotu Církve materialistickou administrativou, přeměnit duchovní obec věřících, sjednocených v mystickém svazku těla Kristova, v masový spolek organizovaný podle komunistického vzoru, jehož jediným úkolem by bylo podporovat nadvládu bolševického hmotářství. Komunisté vedli a vedou bezohledný boj; pronásledováním odstranili církevní hierarchii, isolovali církev v Československu od jejího hlavního pastýře v Římě, zlikvidovali řeholní řády, udeřili na světské kněžstvo.

Ale způsob vedení tohoto boje prozrazuje, že si komunisté nejsou jisti sami sebou. Je jasné, že se bojí. Jistě

se bojí lidu, který zotročili a který přes všechnu zdánlivou poslušnost je obrovskou pátou kolonou svobody. Jistě se bojí svých ukrutných chánů v Kremlu, pro něž je pražská vláda tlupou bezprávných lokajů. Ale není vyloučeno, že jejich podvědomí hryže ještě příšernější strach. Metafysická hrůza z nesmírného zla, jež páší a z nesmírného utrpení, jež rozsévají. Pro ten strach si vedou komunisté v boji proti Církvi úskočně a podle, a to je na jejich poměru k Církvi rys nejhrošnější. Kdyby byli přímí chlapi, prohlásili by: „Nelze nám jednat jinak; podle své doktriny musíme vyhladit s povrchu země jakoukoli myšlenku Boha; musíme vyhladit náboženství a prvním krokem k tomu je vyvraždění všech kněží“. Poněvadž jsou jen krutí zbabělci, maskují své běsnění prohanou dialektikou a snaží se dodat svým zločinům zdání legality.

Věděli, že musí odstranit pražského arcibiskupa, ale neodvážili se veřejného procesu. Sáhli k metodě administrativní, tak osvědčené v Sovětském svazu. Komunisté vědí sami, že provedli čin násilný a naprosto nezákonný. Předně, úřad pražského ordináře se nikterak neuprázdnil, neboť arcibiskupa nemůže sesadit žádná světská autorita, nýbrž jedině Svátá stolice. Ještě nesmyslnější je komunistické odůvodňování tohoto násilnictví. Arcibiskupovi se vytýká, že měl zamítavé stanovisko k církevním zákonům. Již název sám je falešný; neběžít o žádné zákony Církve, nýbrž o zákony, které nakomandovali komunisté, aby mohli církev snadněji pronásledovat. Jako dobrý pastýř arcibiskup dr. Beran nemohl mít k těmto zákonům jiného stanoviska, než jaké měl. Státní úřad na pronásledování Církve, vedený zlosynem Fierlingerem, si upravil půdu k zásahu tím, že bezprávně najmenoval nové a povolné loutky na místa kanovníků pražské kapituly, jejíž Církvi věrné členy komunisté odstranili.